

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/50/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4411205916
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4411205916.4

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej a sudkyň Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v právnej veci žalobcu: EURO TRADE CO. LTD, so sídlom Britské Panenské ostrovy, Tortola, P. O. BOX 659, Road Town, zastúpený JUDr. Zuzana Betáková Krkošková, advokátka, so sídlom Bratislava, Červeňová 14, proti žalovanému: stylus s. r. o., so sídlom Brno-Bohunice, Uzbecká 565/28, Česká republika, IČ: 27 748 308, zastúpený JUDr. Vladimír Lamačka ml., advokát, so sídlom Nové Zámky, Hlavné nám. 7, o zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu a odklad jeho vykonateľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 23. októbra 2017 č. k. 4C/9/2017-337 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 40 ods. 1, 2, § 41 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 29. 03. 2011 domáhal zrušenia rozsudku rozhodcovského súdu PARNOSE, zriadený spoločnosťou OS - EM s. r. o., so sídlom Bratislava, Špitálska 61, sp. zn. 103/2010 zo dňa 29. 11. 2010, rozhodcom Mgr. Milošom Ággom a odkladu jeho vykonateľnosti. Žalobu odôvodnil tým, že nemal vedomosť o vydaní predmetného rozsudku, lebo mu tento rozsudok rozhodcovského súdu nebol doručený, resp. bol doručený inej osobe, ktorá nemala oprávnenie vystupovať a konať za spoločnosť. Žalobca na pojednávaní predložil apostilu notára Nichola Marsha Dunkley z 29. 06. 2010, v zmysle ktorej je jediným členom predstavenstva spoločnosti E. od 13. 09. 2005. Rozsudok rozhodcovského súdu bol zástupcovi žalobcu, a to I. E., doručený dňa 07. 12. 2010, ktorý prevzal rozsudok osobne, čo potvrdil svojím podpisom na rozsudku. V rozhodcovskom konaní na základe apostily predloženej žalobcom a vydané Charlesom Kerinsom, verejným notárom na Britských Panenských ostrovoch, bol oprávnený zastupovať žalobcu od 20. 09. 2004 I. E.. Podkladom na vydanie rozhodcovského rozsudku bola Dohoda o narovnaní uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 04. 02. 2010, v ktorej žalobca uznal svoju pohľadávku vo výške 3.222.800,- Kč. V čase uznania záväzku, t. j. k 20. 12. 2004, bol oprávnený zastupovať spoločnosť EURO TRADE Co. LTD Jiří Vařil, a to podľa apostily predloženej v rozhodcovskom konaní. Táto pohľadávka žalobcu vznikla z titulu neuhradenej kúpnej ceny za prevod obchodného podielu vo výške 5,02% v spoločnosti OFFER, s. r. o., ktorá vznikla na základe zmluvy o prevode obchodného podielu zo dňa 08. 03. 2004. Tieto doklady boli predložené rozhodcovskému súdu a sú založené v spise rozhodcovského súdu. Žalobca mal teda v 30-dňovej lehote po doručení rozsudku rozhodcovského súdu podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá 30-dňová lehota začala žalobcovi plynúť dňa 15. 12. 2010 a uplynula dňom 14. 01. 2011. Žalobca podal žalobu dňa 29. 03. 2011, pričom namietal, že túto lehotu zmeškal z dôvodu, že rozsudok rozhodcovského súdu bol doručený neoprávnenej osobe, teda osobe, ktorá nebola oprávnená konať za žalobcu a o existencii rozhodcovského rozsudku sa dozvedel až po nahliadnutí do exekučného spisu Obvodného soudu pro

Prahu 10 sp. zn. 54 EXE 4752/2010, a to dňa 23. 02. 2011, v ktorom bolo vydané uznesenie dňa 28. 01. 2011 o nariadení exekúcie. Súd z predložených dôkazov žalobcom zistil, že na žalobcu bol vydaný exekučný príkaz v spomínanom exekučnom konaní dňa 10. 02. 2011, proti ktorému podal žalobca odvolanie dňa 25. 02. 2011, ktoré bolo doručené Obvodnému súdu pro Prahu 10 dňa 28. 02. 2011. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že tejto žalobe nie je možné vyhovieť. Žalobca sa domáhal v tomto konaní zrušenia rozhodcovského rozsudku, a to z dôvodov uvedených v § 40 ods. 1/ písm. c), e), g) a h). Po preskúmaní písomných dôkazov, ako aj spisu rozhodcovského súdu bolo zistené, že v tomto prípade sa jednalo o vzťah medzi dvoma právnickými osobami, ktorého podkladom bola zmluva o predaji obchodného podielu, ktorý obchodný podiel však žalovanému ako oprávnenému nebol vyplatený a to napriek uznaniu záväzku z 20. 12. 2004. V zmysle § 41 ods. 1/ a 2/ zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení jeho neskorších noviel možno žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, v prípade podľa § 40 písm. h) cit. zák. ustanovenia ju možno podať v lehote 30 dní odo dňa, keď sa účastník rozhodcovského konania dozvedel o dôvode obnovy konania alebo, keď ho mohol prvýkrát uplatniť. V tomto prípade, ak I. E. nebol oprávnený konať a vystupovať za žalobcu v čase vydania rozhodcovského rozsudku, a keď žalobca sa dozvedel o vydaní rozhodcovského rozsudku 23. 02. 2011, čo je zrejme tak z vyjadrenia žalobcu, ako aj z dôkazov predložených z exekučného spisu, tak lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku začala plynúť žalobcovi 24. 02. 2011 a uplynula 23. 03. 2011. Žaloba bola podaná na tunajší súd 29. 03. 2011, teda po márnom uplynutí 30-dňovej lehoty na podanie takejto žaloby. Keďže sa jedná o lehotu prekluzívnu, zmeškaním tejto lehoty došlo k tej skutočnosti, že súd samotný obsah, ako aj podmienky vydania rozhodcovského rozsudku preskúmať nemohol, pretože žalobca žalobu podal po uplynutí zákonnej lehoty na uplatnenie si svojho nároku. Čo sa týka zastúpenia žalobcu v konaní, Krajský súd v Nitre vo svojom poslednom uznesení z 31. 10. 2016 ustálil, že E. X. je v tomto konaní na základe apostily oprávnený zastupovať žalobcu. Ohľadne apostily a takzvaných apostilných orgánov, v oznámení č. 129/2006 Z. z. bol uverejnený zoznam apostilných orgánov, ktorých zoznam sa už neuvverejňuje v Zbierke zákonov SR, ale na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR ako národného orgánu pre styk s Haagskou konferenciou medzinárodného práva súkromného. Orgány zmluvných strán určené na vydávanie osvedčenia („Apostille“) podľa článku 6 dohovoru sú uvedené v zozname spôsobom, v akom ich depozitáriovi dohovoru oznámili jednotlivé zmluvné strany. V prípade Britských Panenských ostrovov, ktoré sú zámorským územím Veľkej Británie, je takýmto orgánom Government House (v minulosti Governor), Road Town Tortola. Jedná sa o vládu tejto britskej kolónie, ktorá je spravovaná guvernérom ako administrátorom zastupujúcim britskú vládu na ostrovoch. Krajina je známa offshorovými spoločnosťami, ktoré využívajú výhody tzv. daňového raja (informácie zo stránky sk.wikipedia.org). Na základe týchto informácií bolo zistené, že obaja notári, tak Charles Kerins, ako aj Nichola Marsha Dunkley, sú zapísaní ako verejní notári, ktorí sú oprávnení vydávať tzv. apostily o spoločnosti, ktorá bola založená na Britských Panenských ostrovoch, kde však neexistuje verejný obchodný register, teda takáto listina môže osvedčiť stav spoločnosti, ako aj údaje o spoločnosti relevantné pre informáciu o predmetnej spoločnosti. V tomto danom prípade bola rozhodcovskému súdu predložená apostila vydaná 03. 06. 2005 verejným notárom Charlesom Kerinsom, ktorý osvedčil, že žalobca založený 13. 01. 1998 je v dobrom ekonomickom stave, existuje podľa práva Britských Panenských ostrovov a za spoločnosť je oprávnený vystupovať I. E., počnúc od 20. 09. 2004. Rozhodcovský súd, vychádzajúc z tejto predloženej apostily, nemal dôvod pochybovať, že I. E. môže zastupovať predmetnú spoločnosť. Následne však E. X. predložil už v konaní tunajšieho súdu, pôvodná sp. zn. 4C/84/2011, apostilu notára Nichola Marsha Dunkley zo dňa 04. 01. 2011, ktorou notár potvrdil, že spoločnosť je v dobrom stave a E. X. je jediným členom predstavenstva spoločnosti, ako aj jediným akcionárom. Ešte predtým 28. 06. 2010 potvrdil ten istý notár spätne, že E. X. je od 13. 09. 2005 jediným akcionárom spoločnosti, pričom nie je zrejme, na základe akých skutočností došlo k zmene akcionára, ako aj k zmene predstavenstva predmetnej spoločnosti, a to žalobcu a na základe akých právnych skutočností sa stal predsedom predstavenstva a jediným akcionárom E. X., nakoľko táto skutočnosť nevyplýva zo žiadneho z uvedených dokumentov. Navyše, ak bola apostila vydaná 28. 09. 2010, nie je zrejme, z akých dôvodov bola vydaná nová apostila 04. 01. 2011, ani nie pol roka po vydaní apostily z roku 2010. Je nepochybné, že v čase podania žaloby podľa názoru druhoinštančného súdu bol oprávnený zastupovať žalobcu E. X., ale ako je zrejme z predchádzajúcich konaní, tak pred súdmi v Českej republike, ako aj pred rozhodcovským súdom, otázka, kto bol oprávnenou osobou zastupovať žalobcu, nebola vyriešená do roku 2010, keď bola vydaná apostila, ktorá potvrdzovala, že touto osobou je E. X.. Je otázne, či I. E. mal vedomosť o tom, že už nemôže zastupovať žalobcu, na základe akých skutočností sa mohol dozvedieť o tejto skutočnosti a vyvodiť z toho patričný právny záver. S poukazom na uvedené skutočnosti, súd dospel k tomu záveru, že žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku

nie je možné vyhovieť. V § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní je presne uvedená lehota, do ktorej možno podať žalobu o zrušení rozhodcovského rozsudku, pričom zákon striktnne stanovuje, že v prípade, ak sa žalobca domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu podľa § 40 ods. 1 písm. h), je potrebné takúto žalobu podať do 30 dní odo dňa, kedy sa dozvedel o dôvode obnovy konania. Túto informáciu podľa vlastného tvrdenia žalobca obdržal 23. 02. 2011, teda do 22. 03. 2011 mal podať žalobu o zrušení rozhodcovského rozsudku. Táto žaloba bola podaná na tunajší súd 29. 03. 2011, teda po uplynutí zákonnej lehoty na podanie žaloby. S poukazom na tú skutočnosť, že žalobca zmeškal lehotu na podanie žaloby o zrušení rozhodcovského rozsudku, ktorá podľa názoru súdu je lehotou prekluzívnou, súd žalobu v plnom rozsahu zamietol. Súd o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol včas podaným odvolaním žalobca, domáhajúc sa ním jeho zmeny a vyhovieť podanej žalobe v celom rozsahu. Vytkol súdu prvej inštancie, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd nesprávne aplikoval dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. h/ zákona o rozhodcovskom konaní, ktorého sa navyše žalobca nikdy nedomáhal, pričom od tejto skutočnosti následne odvodzoval plynutie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorej počiatok plynutia je odlišný ako pre ostatné prípady dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Tak, ako vyplýva zo žaloby, ako aj ostatných podaní alebo prednesov, žalobca sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku výlučne z dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. c/, e/ a g/ zákona o rozhodcovskom konaní, pričom sa nikdy nedomáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu podľa § 40 ods. 1 písm. h/ zákona. Navyše, má za to, že dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. h/ zákona o rozhodcovskom konaní nie je možné v tomto prípade aplikovať, nakoľko podľa § 228 až § 235 OSP návrh na obnovu konania bolo možné podať výlučne voči právoplatnému rozsudku, avšak napadnutý rozsudok nie je právoplatný z dôvodu, že doposiaľ nebol žalobcovi riadne doručený. Nie je možné dovolávať sa obnovy konania tam, kde konanie ešte neskončilo. Konanie pred rozhodcovským súdom, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok, ktorého zrušenia sa žalobca domáha, nebolo v súlade s § 35 zákona o rozhodcovskom konaní doposiaľ právoplatne ukončené, nakoľko rozhodcovský súd do dnešného dňa nedoručil napadnutý rozsudok žalobcovi, resp. osobe oprávnenej za žalobcu konať alebo preberať zásielky a túto vadu konania do dnešného dňa neodstránil. Rozsudok rozhodcovského súdu bol doručovaný výlučne I. E., ako údajnému zástupcovi žalobcu, a to dňa 07. 12. 2010. Neexistencia oprávnenia I. E. konať za žalobcu je pritom principiálnym dôvodom, pre ktorý sa žalobca od počiatku domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku, keď jedinou osobou oprávnenou za žalobcu konať je od 13. 09. 2005 až doposiaľ E. X.. Rozhodcovské rozhodnutie tak bolo doručované neoprávnenej osobe, a teda nebolo doposiaľ žalobcovi riadne doručené. Z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok nenadobudol právoplatnosť, nie je možné na daný prípad aplikovať dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. h/ zákona o rozhodcovskom konaní a tým ani lehotu a začatie plynutia lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 41 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní. Prvoinštančný súd teda nesprávne právne posúdil vec tým, že použil nesprávnu právnu normu, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Prvoinštančný súd mal prihliadať výlučne na tie dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku, na ktoré sa odvolával žalobca a v nadväznosti na to počítať lehotu a začiatok plynutia lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 41 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. Keďže žalobcovi rozhodcovský rozsudok nebol doposiaľ doručený, 30-dňová prekluzívna lehota ani len nezačala plynúť, v dôsledku čoho ju ani nemohol zmeškať a žalobu podať oneskorene. Žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná včas. Skutočnosť, že I. E. nebol v čase rozhodcovského konania oprávnený za žalobcu konať, žalobca v konaní pred prvoinštančným súdom riadne preukázal listinnými dôkazmi. Samotný fakt, že tieto certifikáty akceptoval tak Krajský súd v Nitre, ako i následne Okresný súd Nové Zámky, musí logicky viesť k záveru, že oprávneným za žalobcu konať bol ten, ktorý bol takto v týchto certifikátoch označený, tzn. E. X.. Je toho názoru, že postupom rozhodcovského súdu bol naplnený dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 41 ods. 1 písm. c/, e/ a g/ zákona o rozhodcovskom konaní.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je po skutkovej, aj právnej stránke správne. Námietky žalobcu sú námietkami, ktoré žalobca opakuje v priebehu celého konania, avšak ako žalobca neuniesol v oblasti ním tvrdených skutočností dôkazné bremeno. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Počnúc od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil dovtedy platný zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok. Keďže v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je ustanovené inak), je potrebné na danú právnu vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 160/2015 Z. z.

8. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

9. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Žalobou doručenou na súd prvej inštancie dňa 29. 03. 2011 sa žalobca voči žalovanému domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku PARNOSE rozhodcovského súdu so sídlom Žerotínova bašta 17, Nové Zámky, zo dňa 29. 11. 2010 č. k. 103/2010, ktorý vydal Mgr. Miloš Ágg, rozhodca stáleho rozhodcovského súdu. Súčasne žiadal, aby súd svojim rozhodnutím odložil vykonateľnosť tohto rozhodcovského rozsudku. Z odôvodnenia podanej žaloby vyplýva, že dňa 29. 11. 2010 vydal rozhodcovský súd rozhodcovský rozsudok č. k. 103/2010, na základe ktorého je žalobca (v rozhodcovskom konaní žalovaný) povinný zaplatiť žalovanému (v rozhodcovskom konaní žalobcovi) sumu 1.611.400,-Kč (65.932,90 eura) a trovy konania vo výške 1.655,15 eura, do troch dní od doručenia rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 14. 12. 2010 a vykonateľnosť dňa 17. 12. 2010. Rozhodcovský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z dohody o narovnaní, ktorá bola uzavretá medzi stranami sporu dňa 04. 02. 2010. Túto dohodu za žalobcu uzavrel Mgr. I. E., čo je osoba, ktorá k dátumu podpisu zmluvy, resp. už od roku 2005 nebola oprávnená za žalobcu konať. Z uvedeného dôvodu je rozhodcovská doložka, rovnako ako hlavná zmluva (dohoda) neplatná. Pokiaľ by za žalobcu konala osoba, ktorá by bola k tomu skutočne oprávnená, žalobca by nikdy neprejavil vôľu, aby vo veci rozhodol jediný rozhodca, keď navyše spôsob určenia rozhodcu nezodpovedá zákonu o rozhodcovskom konaní. Navyiac, vôľa žalobcu, pokiaľ by za neho konala osoba k tomu oprávnená, by nikdy nesmerovala k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy so žalovaným. Z postupu, keď za žalobcu v pozícii dlžníka konal C.. I. E., čo je osoba, ktorá od roku 2005 nebola oprávnená za žalobcu konať, jednoznačne vyplýva, že žalobcovi nebola poskytnutá možnosť vec pred rozhodcom prejednať. Je tak presvedčený, že v danom prípade bol rozsudok rozhodcovského súdu vydaný na základe neplatného právneho úkonu, resp. na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, ktorou je v danom prípade dohoda o narovnaní zo dňa 04. 02. 2010, vrátane rozhodcovskej doložky, ktorú dohoda obsahovala. Navyše bola žalobcovi odopretá možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 30 dní odo dňa jeho doručenia, pretože žalobca sa o existencii rozsudku dozvedel až v rámci nahliadnutia do spisu vedeného exekútorským úradom, a to dňa 23. 02. 2011, v rámci čoho sa dozvedel skutočnosť o nariadení exekúcie na základe sporného rozhodcovského rozsudku.

11. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie oprel o aplikáciu ustanovenia § 40 písm. h/ zákona č. 244/2002 Z. z. a uzavrel, že v tomto prípade nebol I. E. oprávnený konať za žalobcu v čase vydania rozhodcovského rozsudku, a keďže žalobca sa dozvedel o vydaní rozhodcovského rozsudku dňa 23. 02.

2011, tak lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku začala žalobcovi plynúť dňa 24. 02. 2011 a uplynula 23. 03. 2011. Z hľadiska plynutia lehoty na podanie žaloby súd prvej inštancie vychádzal z ustanovenia § 41 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z., ktoré ustanovenie upravuje plynutie lehoty na podanie žaloby z dôvodu podľa § 40 písm. h/ , a to tak, že žalobu možno podať do 30 dní odo dňa, keď sa účastník rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu, dozvedel o dôvode obnovy konania alebo odo dňa, keď ho mohol po prvýkrát uplatniť, najneskôr však do troch rokov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku.

12. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď nesprávne aplikoval dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. h/ zákona o rozhodcovskom konaní, ktorého sa navyše žalobca nikdy nedomáhal, pričom od tejto skutočnosti následne odvodzoval plynutie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, s takýmto názorom žalobcu sa odvolací súd stotožňuje a jeho argumentáciu považuje za dôvodnú. Je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď z hľadiska dôvodu zrušenia rozhodcovského rozsudku neopodstatnene na danú vec aplikoval ustanovenie § 40 ods. 1 písm. h/ zákona č. 244/2002 Z. z. a následne i z hľadiska posúdenia lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku ustanovenie § 41 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní. Na aplikáciu ustanovenia § 40 ods. 1 písm. h/ zákona č. 244/2002 Z. z. nebol v danom prípade žiadny dôvod, keď je zrejme, že žalobca sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodov uvedených v ustanovení § 40 ods. 1 písm. c/, e/ a g/ zákona č. 244/2002 Z. z. Nadväzne na uvedené potom boli nesprávne i tie závery súdu prvej inštancie, keď z hľadiska skúmania lehoty na podanie žaloby vychádzal zo skutočnosti, kedy sa žalobca o vydaní rozhodcovského rozsudku dozvedel, a to dňa 23. 02. 2011, keď ustanovenie § 41 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní jednoznačne zakotvuje, že v zmysle tejto právnej úpravy plynie lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v prípade, že sú tu dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, čo nebol tento prípad. Teda zhrnuto povedané, súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď na danú právnu vec aplikoval ustanovenie § 41 ods. 1 písm. h/ a na to nadväzne i ustanovenie § 41 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, keď tak ako odvolací súd uviedol, na uvedenú právnu vec sa tieto ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní nevzťahujú.

13. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí síce správne konštatoval, že I. E. nebol oprávnený za žalobcu konať a vystupovať v rámci rozhodcovského konania, a tak nebol oprávnený ani na prevzatie rozhodcovského rozsudku za žalobcu, avšak z takto konštatovaného správneho záveru následne nesprávne ustálil to, že žalobcovi začala plynúť lehota na podanie žaloby od momentu, keď sa o existencii rozhodcovského rozsudku dozvedel, a to dňa 23. 02. 2011. Skutočnosť, že za žalobcu bol oprávnený konať a zastupovať žalobcu E. X., ako jediný člen predstavenstva žalobcu, konštatoval odvolací súd už vo svojom skoršom rozhodnutí zo dňa 31. októbra 2016 č. k. 9Co/120/2016-303 a na tomto závere nie je dôvod nič meniť. Potom je potrebné ustáliť i to, že za situácie, že rozhodcovský rozsudok nebol doručený žalobcovi, resp. oprávnenej osobe za žalobcu konať, keď touto osobou nebol I. E., ale E. X., je potrebné konštatovať, že rozhodcovský rozsudok doposiaľ nebol riadne doručený žalobcovi.

14. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že v zákone o rozhodcovskom konaní sú upravené základné predpoklady rozhodcovského konania a štát nad ním prostredníctvom súdov vo vymedzenom rozsahu vykonáva určitú kontrolu. Kontrolnú činnosť všeobecných súdov pripúšťa zákon o rozhodcovskom konaní, najmä tým, že umožňuje uplatniť existenciu väd, ktorými trpelo konanie pred rozhodcami, poprípade rozhodcovské rozhodnutie, ak sú takéto vady v rozpore so základnými zásadami, na ktorých spočíva samotné rozhodcovské konanie a rozhodovanie. Prieskum toho, či boli splnené základné podmienky pre prejednanie a rozhodnutie veci rozhodcom, teda základné podmienky preto, aby bolo suspendované ústavné právo domáhať sa svojich práv na nestrannom a nezávislom súde, rieši inštitút zrušenia rozhodcovského rozsudku súdom. Teda, v prípade väd je kontrolná činnosť všeobecných súdov zabezpečená tzv. inštitútom zrušenia rozhodcovského rozsudku, prípadne dochádza k súdному prieskumu toho, či boli splnené základné podmienky pre prejednanie a rozhodnutie veci rozhodcom v exekučnom konaní. V súvislosti s uvedeným je rovnako potrebné uviesť i to, že neexistuje právna norma umožňujúca súdu uložiť rozhodcovskému súdu doručenie ním vydaného rozhodnutia účastníkovi rozhodcovského konania. Teda, vzájomný pomer všeobecných súdov a rozhodcovských orgánov je potrebné chápať tak, že kontrola rozhodcovského konania zo strany všeobecných súdov je limitovaná zákonom o rozhodcovskom konaní v súlade so zmyslom, účelom a postavením rozhodcovských

súdov. Zákon o rozhodcovskom konaní presne vymedzuje, v ktorých prípadoch a akým spôsobom do rozhodcovského konania môže všeobecný súd zasiahnuť. Pre všetky tieto zásady je spoločné to, že sú prípustné až po právoplatnosti rozhodcovského rozsudku, čo je dané okrem iného aj tým, že do tohto času rozhodcovský rozsudok nevyvoláva žiadne právne účinky. V takto vytvorenom systéme právneho poriadku niet miesta pre domáhanie sa iných zásahov všeobecných súdov do priebehu rozhodcovského konania, pretože takéto iné zásahy a ich následky sú konzumované výslovne v právnom poriadku stanovenými prostriedkami ochrany patriacimi určeným subjektom. Nemožno však opomenúť to, že v prípade nedoručenia rozhodcovského rozsudku spôsobujúceho, že tento rozhodcovský rozsudok nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť, poskytuje ochranu exekučný súd v exekučnom konaní, pretože nedostatok vykonateľnosti exekučného titulu vedie k zastaveniu exekúcie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 371/2014-11, z ktorého uvedené závery vyplývajú.

15. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného, je potrebné ustáliť taký záver, že súd prvej inštancie túto právnu vec neposúdil z hľadiska preukázanej skutočnosti o nedoručení rozhodcovského rozsudku žalobcovi, resp. osobe oprávnenej za žalobcu konať a z tohto aspektu potom ani to, či je možné hovoriť o plynutí lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle ustanovenia § 41 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. K uvedenému odvolací súd poskytol svoj výklad vyššie, v súlade s ktorým je namieste na danú vec právne nahliadať. Keďže súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, a to nesprávnou aplikáciou právnej normy (§ 40 ods. 1 písm. h/ a § 41 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z.), ako sa i dôsledne nevysporiadal so skutočnosťou nedoručenia rozhodcovského rozsudku žalobcovi a z toho plynúcimi dôsledkami z hľadiska uplatnenia žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie vec opätovne prejedná a rozhodne, vychádzajúc pritom z právneho názoru odvolacieho súdu.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).